

Írta és fotózta: Thommey

Merkaptos kaland a Garda-tónál

→ Túrák a tó körül

Április 24.-én este keltünk útra a lassacskán már szokásos Garda tavi kalandunkra. A négy autóval utazó 12 főből 10-en a Merkapt Maraton Team SE színeiben. Az éjjeli körüli budapesti indulással, folyamatos éjszakai autózás után reggel 10 óra körül érkezünk meg Riva del Gardába. A szállásadóink régi ismerősként üdvözöltek minket, hiszen nem először szálltunk meg a Filanda Residence-ben. Voltak, akik pár óra alvással kezdtek, de a legtöbben egyből bringára pattantak, hogy minél hamarabb a szeretett ösvényeken nyomulhassanak. A csapat egyik része a Monte Brione-re tekert fel, a többiek pedig a kikötő felett lévő bástyát vették be. Közös vacsora és korai fekvés zárta a napot.

Az utazást, a hosszú keddi és szerdai napot 10 óra alvással kipihenve, csütörtök reggel 9 óra körül keltünk útra az első komoly túránkra. A város még alig ébredezett, mikor átvágtattunk a kikötőn. Folyamatos mászással, köves - kavicsos úton egyre feljebb kanyarogva, az alattunk elterülő tavat bámulva, egy óra alatt jutottunk fel egy elágazáshoz, ahonnan az útról letérve és egy rossz ösvényt választva egy rövid ideig toltuk, cipeltük, ránkattak a bringákat egy erdei csapáson felfelé. Mikközben Joci és Röfi a "Miafrancérterre jövünk? Menjviszszahanemtetszik!" mondatokkal megvitatta a tologatás miértjét, lassan elértük a Ledro-i tavat, ahonnan rövid pihenés után indultunk tovább. Az első 30 km az emelkedőről szólt, több mint három óráig csak felfelé közlekedtünk... A lejtőzés nagy része elég freeride-osra sikerült, a szintkülönbség jelentős részét köves, mély talajú, sodros úton zúgattuk le. Néhány kisebb eséssel és egy rugóstag olajcsillapításának elvesztésével megúsztuk a dolgot és végül mindenki épségben leért. A visszaúton - kis kerülővel - még útba ejtettük a valószínűtlenül kék Tenno-i tavat, amit körbe is tekertünk. A tó partján álló étterem teraszán elfogyasztottunk néhány fagyalstkelyhet, majd 5 óra felé indultunk vissza Rivába, ám egy fotózás erejéig célba vettük Canale középkori hangulatot árasztó városkáját.

Tartalmas nap után, 63 km-rel és 2000 méter színttel a lábunkban egyikkönknek sem kellett aludni az elalváshoz. Másnap észrevettük, hogy több bringa is apróbb szervizelésre szorult, így ezekkel kezdtek a napot. Természetesen ismét felfelé vettük az irányt, az előző napihoz képest is meredekebb úton. Másfél óra tömény mászás után, Pregasina városkájának érintésével értük el először Punta Dei Laricit, majd tovább mászva egy durva, köves, gyökeres, néhol tolös úton Passo Rochette 1159 méteres csúcsát. Az eredeti elképzeléstől, miszerint egy hosszú gerinctúrát tettünk volna, egy keresztződés tántorított el, ahol rossz irányt választottunk. Egy fakitermelésen túljutva kijutottunk egy számtalan kanyarral tarkított betonútra s hosszú kilométereken át kígyóztunk a mélybe. Útbaigazítást kérve jutottunk le Limoneba, ahonnan országúton, sok alagúton keresztül „vonatozva” értünk vissza Riva del Gardába.

A programunkban szereplő maraton előtti napra a regeneráció jegyében nem terveztünk tekerést. Unatkozni így sem kellett, hiszen szombaton nyitotta meg kapuit a bike expo, ahová a belépés idén már ingyenes volt. Rengeteg kerékpárgyártó állított ki, megcélózva az országútisoktól a downhill-es felhasználókig mindenkit. Kipróbáltuk a virtuális bringaverseny örömeit is, ahol görgőre rakott Ghost biciklikon lehetett óriási monitorok előtt, párban versenyezni. Programok széles választéka színesítette az amúgy sem szürke fesztivált. Volt Scott Junior Trophy a gyerekeknek, látványos freeride air show igazi nagymenőkkel és Nightsprint névre keresztelt 4X verseny.

Mivel az időjárásra nem lehetett panasz, így néhány óra erejéig a szállodánk udvarán található napágyakat is igénybe vettük és a medencében is megcsobbantunk a még csak 20 fok körüli vízben, és ha nem is sokáig, de a jacuzzit is beüzemeltük.

→ Balu maratonja

Nagy várakozással tekintettünk a vasárnapi Rocky Mountain Marathon elé, melynek idén új útvonalat alakítottak ki a szervezők. A maraton csomag egy jópofa SympaTex-es kis hátizsák volt, hozzá kaptuk a jó minőségű pólót, Vittel kulacsot (Made in Hungary), rajtszámot a chippel, pasta party jegyet és egyéb kedvezményre jogosító bónokat, aminek egyikével a Maxxis standján vászthatott mindenki ajándékot magának.

A verseny napján – akárcsak előtte is – verőfényes nap sütésre ébredtünk, gyors reggeli, utolsó simítások a felszerelésen, és már indultunk is a rajtterületre. A helyszínhez közeledve a szélrózsa minden irányából csak

úgy özlöttek a bringások, a szpíker hangja és a zene már messziről hallatszott. A levegőben érezni lehetett azt a vibrálást, amit a több ezer bringás feszült készülődése okoz. Sajnos a nevezésünk az E szektorba szólt, ami arra engedett következtetni, hogy sokan lesznek előttünk. Ez a sejtésünk be is bizonyosodott, ugyanis több mint 2000 induló volt, ami köszönhető a remek időjárásnak. Az előttünk lévő négy szektorban annyi bringás volt, hogy a start kaput nem is láttuk.

A rajtispisztoly pontban 8.30-kor el is dördült és az AC/DC Highway To Hell dalára nekieredt a mezőny. Remek érzés volt a több száz lelkes szurkoló biztatásával nekivágni ennek a nem mindennapi kalandnak, ezúttal a Ronda Grande távját céloztam meg. A maraton kb. 5-6 km-es sík aszfaltos bemelegítéssel kezdődött, majd megkezdtük a mászást 70-80 m-es szinttől egészen 1150 m-es magasságig. A sok résztvevő miatt már itt kialakult egy kisebb torlódás. Az Arco-tól észak-nyugatra lévő hegyet másztuk meg, először

aszfalton, majd murváson, később kissé technikásabb köves szakaszokon. Sajnos, aki jobb erőben érezte magát, annak alaposan megnehezítette a dolgát az iszonyatos tömeg, előttem is kb. másfél ezren kerekettek, úgyhogy volt kit előzgetni...

A San Giovanni frissítőállomás előtt jött a fekete leves, ugyanis az út egy meredek hegyoldalon beszűkült single trail-re, és iszonyatos tömeg torlódott fel, több százan álltak, teljes értetlenséggel az arcukon. A versenyzők nem akartak hinni a szemüknek, hogy ez megtörténhet egy ilyen komoly rendezvényen. Néhány szitkot elszórva felkaptam a bringát a hátamra, és több társammal együtt a bozótban keresztül próbáltunk meg időt nyerni. Nagy nehézségek árán és kb. 20 perces tétlen várakozás után tudtam továbbhaladni. A hosszú semmittevés után egy gyors lejtő és kis mászás után értük el az első frissítő állomást. A frissítő után a profikat is megizzasztó freeride következett: rettentő meredek, sziklás lefelé. A szervezők

„Az első 30 km az emelkedőkről szólt, több mint három óráig csak felfelé közlekedtünk...”

mentségére szóljon, hogy 20 méterenként mentőorvos felügyelte az eseményeket. A száguldás egészen vissza a kisvárosig tartott, ahol az órára pillantva aggodalom ült az arcomra. Vajon elérem-e szintidőn belül a kaput? Hát bevallom, épp hogy sikerült, 10 percen múlt a dolog. Innen továbbhaladva kellemes olajfaültetvényen haladt a pálya, majd egy folyó mellett tekerve jutottunk el egy gyökeres-köves, de nem túl meredek részhez. Nekem ez a pietramuratai frissítő zóna előtti rész tetszett a legjobban, kicsit ugyan technikás volt, de jól tekerhető. A frissítő után aszfaltos mászással folytatódott a középtáv. A kb. 6-700 m-es emelkedő után vegyesen sóderen és aszfalton tekertünk, sajnos technikás rész gyakorlatilag nem volt több. A maraton utolsó pár kilométere megegyezett mind a három távon, itt még beértünk néhány rövidtávost. A verseny hajráját egy német kerekessel összedolgozva nyomtuk le váltott vezetéssel, és kihajtottunk magunkból mindent. Persze ez nem ment olyan egyszerűen, ugyanis német barátunk eleinte csak úgy utazgatott mögöttem, mire én felhívtam a figyelmét hogy: „let's work together, wendemanöver, mach schnell, húzzál mán előre”. Mire ő nevetve: „Ja natürlich, ungarische freunde” vette az adást, és kegyeskedett előrehúzni. Nem mintha a helyezés számított volna, de a végén sikerült őt is leszakítani. A célba érkezés élménye megkoronázta a napot, főleg hogy a szpíker bement a csapat, és a saját nevemet is, ami igazán jól esett. A rendezésről annyit, hogy a frissítőkön továbbra sem spóroltak, ahogy itt szokás, mindenben látszik a profizmus. Sajnos a torlódás kissé tüskét hagyott az emberekben, hiszen sokan kicsúsztak emiatt az időből, ezt jelzi, hogy a középtávra mindössze 189-en tudtak elmenni, és a hosszún sem voltak sokkal többen. De ne felejtsük el, hogy a táj szépsége, az olaszok kedvessége mindenért kárpótolt.

→ „Levezetés”
A maraton utáni napon felvonó segítségét is igénybe vettük, hogy feljussunk a Monte Baldóra. (1680 m). A kabin befogadóképessége véges, bringástól kb. 25-en fértünk el, így jó ha korán érkezik az ember. A fél órás folyamatos emelkedés és himbálódzás után, tűző napsütés és nyolc fok közötti hőmérséklet után, tűző napsütés és nyolc fok közötti hőmérséklet után feltekertünk a Baldo csúcsára, ahol a párás idő ellenére is lélegzetelállító panoráma tárult elénk. Előkerültek a fényképezőgépek, és elég sokáig elszórakoztunk a különböző fotók készítésével. Elég ritkán van lehetőségünk ilyen háttér előtt telcerni... Következő célunk az Altissimo 2060 méteres csúcsa volt, amihez először néhány száz métert ereszkedni kellett, majd kb. 700 méter szintet mászni, ami a meredek, néhol tolös, köves emelkedőn izzasztó feladatnak bizonyult. Nagyon néztünk, mikor a felfelé mókuskerekkezés közben elment mellettünk egy protektorokkal, bukóval megrakott hátizsákokot cipelő, 16-18 kg-os bringát hajtó, mosolygós DH-s srác... Nem sokkal a csapat felérése után egy hatalmas felhő is megérkezett, ami az egész csúcson sűrű, gomolygó ködbe borította. A csúcson foltokban hóval borított úton, majd meredek sziklafolyamon indultunk le, ahol többször vinni kényszerültünk a bringákat. A kövek közötti botladozások a nyakunkba zúduló, borsó méretű jegyek sem segítettek... Szerencsére a jégverés nem tartott sokáig és a kövek is ki-sebtek lettek a kerekek alatt, így már nyeregben ülve folytathattuk a lejtőzést. Az út minősége folyamatosan javult, még végül egy végtelenül kanyargó betonútba torkollott. Este ismét egy közös pizzéria látogatással zártuk a napot és az itt töltött csodálatos hetet. Május elsején fájó szívvel hagytuk magunk mögött a Garda tavat és vettük hazafelé az irányt. Most is felejthetetlen élményekkel gazdagodtunk és valószínűleg jövő áprilisban, ahogy eddig is, ismét visszatérünk.